

שצביעם לבן כצבע ביגדי החניכות, עור ברת בהצר).

כסרטים יומרניים רבים הנעשים בשנים האחרונות, מתקשה גם סרט זה להגיע אל סופו באותו אופן מגובש שבו החל. ול-פחות בהודמנות אחת, הופך כוח המיקרה כפוי ומאולץ, כשהוא קושר בקירבה מיש-פחתית את סייטו של הצעיר הבריטי, עם חברתה של הנערה הנעלמת.

פני הסלע. מצד שני, יש בסרט דברים מבורכים רבים כליכך, עד שגם הליקויים הופכים נסבלים. ויר מודיע, כבר מהתחלת הסרט, כי הוא עומד לסלע במציאות ש- היא ספק דימיון ובדימיון שהוא ספק מצי-אות" ואפילו הכותרות, שבהן תופס הט-בע האמיתי, לא-משים, את מקום ציור-הרקע ההתחלתי, מכניסות את הצופה לתוך הנרעה והאווירה.

התקופה הוויקטוריאנית הולמת להפליא את המגמה הזאת. החיצוניות החמורה המ-סוגלת להסתיר סערה פנימית, הספק עבר-כיס המוחלטים של המדע וההיגיון (הדבר האחרון המעסיק את המורה הנעלמת, הוא ספר-מתמטיקה), הרצון העז להחליט למען הזולת מה טוב ומה רע, כל אלה באים לידי ביטוי מוחשי מאד דווקא בעימות עם התופעה הבלתי-מוסברת של ההיעלמות. פני הסלעים האפורים, המזכירים להפליא פני-אדם, כאילו מסתירים בחובם סערות פנימיות בדיוק כפני-הסלע הוויקטוריא-ניים של הגברת אפליארד, מנהלת הפני-מיה. ההתנהגות המסוגנת והמלאכותית כלפי חוץ, ההופכת טבע שני, גורשת כפ-ני מיסירי הבריאה, ולפני שהן נעלמות בין נקיקי "סלע התלייה", מדברות הנערות בנייתן על כך ש"כל דבר קורה בדיוק בזמן ובמקום שבו הוא צריך לקרות". ושהאנשים, הנראים כמו נמלים קטנות לשמתבוננים בהם ממרומי הסלע, ממלאים אולי איזו פונקציה נעלמת, הנותנת טעם לעמלן המיותר.

נוכלבת החושים

לה במבינה (לימור, תל-אביב, איטליה) — אלברטו לאטואדה הוא אחד היוצרים הפורים ביותר של הקולנוע האיטלקי ב-40 השנים האחרונות, וכמה מסרטיו (כמו האדור וללא רחמים) הם מן החשובים שנעשו באיטליה אחרי המלחמה. משום כך צריך, וכדאי, לשים לב למעשיו, גם אם פעמים רבות הם מעוררים רושם מיסחרי מדי או, כמו במקרה זה, עשויים פשוט להרתיע. זאת, משום שהדמות הראשית בסרט, קלוטילדה, היא נערה מפרשת-בשיכלה, כימעט צמח מהלך, אך מפותחת להפליא בגופה. אין לה כל שליטה על אברי-ההפרשה שלה, אומנתה מרדימה אותה בערבים בלטיפים עדינים בין רגליה, ובמהלך הסרט היא מסירה מעצמה, שוב ושוב, כל כסות המתוכננת עבורה.

נערה זו היא נצר למישפחה דרום-איטלקית עשירה, בעלת מטעים וכרמים, ובעיקר בעלת חלקת-הוף מקסימה ומסנוורת-עיניים, המושכת אליה קבלן צפוני ערמומי ש-מתכנן לבנות שם עיר-קייט לתיפארת. מאחר שהדרך הקלה והזולה ביותר לזכות בקרקעות היא הכניסה לתוך המיש-פחה המחזיקה בהם, מציע הקבלן לשאת את קלוטילדה לאשה. ההצעה, המוגשת בעיניים מוחלטות, מתקבלת בני-ניות מוחלטות, עד שלפתע מסתבר כי האיש הצפוני המתוחכם והפיקח, זה שמתכוון לעשות הון מניצול אומ-

תרזה אן סאבוי ולואיגי פריאטי, כך מרדמים

ללותה של נפש אבודה, נופל קורבן בפח של עצמו. קלור-טילדה הופכת בהדרגה מחפץ מיני שאפשר להשתמש בו בשעת הצורך, חפץ מיני שאינו יודע שובע — ובסופו של דבר, לצורך גופני ורוחני שאין הקבלן יכול להסתדר בלעדיו.

משכורת גנובה ואהבה גנובה

הגנב שבא והתאהב (אורל, תל-אביב, שווייץ-צרפת) — קלוד גורטה הוא במאי שווייצי, ואופיו של הסרט, המתרחש בשווייץ, אכן מעיד על כך היטב. הנופים והאנשים השלווים, הסדר והאירגון, הבורגנות המהוגנת כליכך עד שהיא מוכנה אפילו לגנוב, כדי לשמור על הגינותה.

כל זה טוב, יפה, והולם בהתאם את הצד המוצלח ביותר של האסכולה השווייצית החדשה, שגורטה הוא אחת הדמויות הבולטות בה. מאידך, סרט זה הוא קו-פרודוקציה, ואולי זהו הגורם למחלולי. הוא מספר על צעיר שנאלץ ליטול עליו הנחלת מיפעל-הרהיטים המשפחתי, אחרי שאביו שותק בעיקבות התקף-לב. כשמסתבר לו שאיש אינו חפץ בהיטי המיפעל הופך הצעיר גנב, כשהכסף הגנוב משמש לו לתשלום משכורתיהם של הפועלים הנאמנים. צרתו של הסרט, שהוא אינו מנתח מצבים, אלא מכריז הכרזות שעליהן הוא חוזר שוב ושוב, למרות שהן ברורות בהחלט עוד לפני שנאמרו. למשל: הבורגנות הקטנה נמנעת תחת הקפיטליזם הבינלאומי (איך ומה בדיוק קורה לגיבורי הסרט, זאת אין טורחים לפרט). החברה מאלצת את האדם להפוך גנב (מדוע אין מוצא אחר, אין מסבירים); הבורגני המצוי מעז לספר להאובתו דברים שהם מלחזקר בפני האשה, למרות שיש דימיון די גדול בין השתיים. לכותו של הסרט יש לזקוף דוקא את ציור הרקע הרגיש והאמיתי של עירת-שדה שווייצית, את האהבה

לאוריה ודפארדיה — כך גונבים

לטבע (כאן ראוי הצלם נאטו ברטה לשבחים), ואת טיב-עיוותם של ז'ראר דפארדיה (הגנב), דומיניק לאוריה (אשתו) ומארלן ז'ובר (אהובתו), בתפקידים הראשיים. זהו יסוד איתן, שראוי היה כי בניין מרשים יותר יוקם עליו.

שחקנית רחה רוברטסון זכר הפורענות של המנהלת

הבמאי פיטר ויר כינה את סרטו "כר של פורענות". אולם הסרט הוא הרבה יר-תר מזה: זהו זכר של תקופה, העשוי ברגישות ובאהבה רבה לנופים, ולאנשים שבתוכם.

תדריך חובה לראות:

תל-אביב — להיות או לא להיות, סרט אילם, זוגות נשואים.
ירושלים — אנשים יפים.
חיפה — זוגות נשואים, בארי לינדון.

תל אביב

* **איש ההפקה** (דרייבאג אר-צות-הבריית) — אפוס של המערב-הפרוע, מבוים ומשוחק עליידי קלינט איסטווד, המוביל את דמותו המבודדת אל תוך תב-רה אנטישית. גישה חזותית ורעיונית ראויה-לשבח.

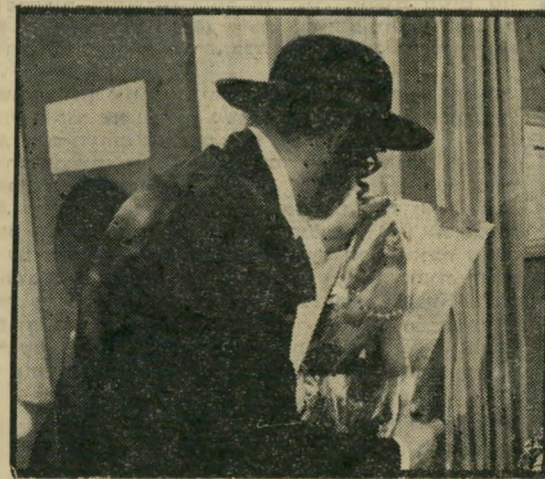
לאן נעלמה הפורנוגרפיה?

הבנה השחורה (מקסים, תל-אביב, ישראל) — קשה להעלות בדימוין כוונות נאצלות יותר מאלה של קומדיה מטורפת זו: היא מטיפה לשלום ולאהבה בין בני שלושת הדתות העיקריות בארץ, כאשר להט הנעורים מאחד את הצעירים, מול המבוגרים הנתונים בתוך הקרתנות והגזענות שלהם.

עד כאן — הכוונות. על מנת לממש אותן, בנה הבמאי בנימין חיים מיסגרת עלילתית רופפת למדי, שבה מנסים שני זוגות יהודיים וזוג ערבי אחד להינשא למרות אירצון הוריהם, והמישטרה מסתובבת בנייהם כאחוזת-תזזית, מנסה לשווא לסדר את העניינים המתיישבים, בסופו של דבר, כראוי לקומדיה, בעצמם.

הבעייה העיקרית, הראשונה והבולטת ביותר, של הסרט הזה, נעוצה כנראה באורח-המחשבה של יוצרו, שעשה עד עתה רק סרטים קצרים. משום כך הוא מזניח את קווי-העלילה הראשיים, ונתפס בהתלהבות לכל בידיה צדדית שראית לו מצחיקה. בעייה שנייה: בנימין חיים הירבה לעבוד בסירטי-מחירת, אולם מה שמוכן משוגע-לדבר לר-אות במשך עשר דקות או חצי-שעה, הופך מעמסה כבדה מנשוא, כשהוא מוצג באורח מיסחרי, במשך שעה וחצי. הכוונה היא לעומס עצום של קולות ומראות, התוקף את חושי הצופה ללא הרף. אין ספק שיש בסרט רגעים מצחיקים, אולם הם

אברך גונב מבט — כך צוחקים

נחנקים באורגיה החזותית והקולית הבלתי-פוסקת. מי שמאמין כי עתידה של המדינה הוא בכליזאת בהבנה תודית בין נוצרים, מוסלמים ויהודים, לא יוכל להתנגד לבנה השחורה. רק מי שיחפש בו פורנוגרפיה, יתאכזב. זו קיימת רק במוחם של אנשי הצנזורה.